

Lønninger kommet til at ligge saaledes, at de kommer nærmest ved de nye Sekretærlønninger. Det forekommer mig at være en Forrykkelse af Niveauet, som man maaske ogsaa bør tage under Overvejelse i det kommende Udvalg at ændre.

Jeg skal nu til sidst omtale Spørgsmaalet om den bevægelige Løn. Af Kommissionsbetænkningen vil ærede Medlemmer se, at der er ført lange Forhandlinger i Kommissionen, om man ikke burde gaa over til Princippet: bevægelig Løn, i Stedet for at blive ved det Princip, som nu foreligger, og som egentlig talt er det gamle Princip om igen, blot paa en anden Maade. Og jeg maa sige, ligesom det ærede Medlem fra Aakirkeby (Koføed) sagde i Gaar, at der har, som det ogsaa fremgaar af Kommissionsbetænkningen, været megen Sympati indenfor Dele af Lønningskommissionen for at søge hele Lønningsproblemet løst paa Grundlag af den glidende Løns Princip. Jeg for mit Vedkommende hører til dem, der, da dette Spørgsmaal første Gang under Behandlingen af Lønningslovene for de fire Etater i 1908 blev fremdraget paa Rigsdagen, saa paa dette Spørgsmaal med megen Skepsis.

Jeg havde den Gang den Opfattelse, som vistnok endnu næres af det store Flertal af Tjenestemændene: ikke at faa Lønningsordningen anlagt paa Grundlag af den bevægelige Løns Princip. Den Gang havde man den Frygt, at den glidende Løn kunde føre Lønnen ned paa et saadant Minimum, at Tjenestemændene ikke kunde være tjente med det. Man har den Opfattelse endnu, jeg har i alt Fald set, at Tjenestemændene ser saaledes paa Spørgsmaalet, at den Løn, de en Gang har opnaaet, ikke maa forringes. Min Opfattelse er imidlertid den, at hvis man var gaaet ind paa den glidende Løns Princip, vilde man have kunnet løse hele Lønsspørgsmaalet paa en langt mere rationel Maade, end man nu har gjort, og det er min Overbevisning, at en Ordning paa Grundlag af dette Princip vilde have været til Gavn ikke alene for Tjenestemændene, men ogsaa for Staten, Lovgivningsmagten. Vi vilde, hvis den bevægelige Løns Princip var blevet gennemført her paa Rigsdagen, ikke i Fremtiden i samme Grad som hidtil behøve at beskæftige os med en Lønregulering, snart sagt hvert Øjeblik. Men overfor den Modstand, som Tjenestemændenes Repræsentanter i Kommissionen ydede, og overfor de store Betæneligheder, de havde, ved overhovedet at gaa med til et saadant Princip Gennemførelse var der ikke noget at gøre. Der var ikke andet for

end at se at forhandle sig til Enighed om et Forslag om Lønninger, som alle kunde tiltræde; det er det, der er sket ved det foreliggende Forslag. Men derfor er dette ogsaa paa mange Omraader et Kompromis. Jeg giver det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) Ret i, at naar det overhovedet har været muligt at samles i Enighed om dette Forslag, er det, fordi der fra alle Sider indenfor Kommissionen er blevet gjort Indrømmelser. De Krav, man ønskede gennemført, har man maattet slaa af paa for, at naa den Enighed, der sikrede en Lønningslovs Gennemførelse indenfor en rimelig Tid. Som det Kompromis, Lovforslaget er, er der ikke blevet andet tilbage af den glidende Skalas Princip end det, der findes i det Dyrtidstillæg, der foreslaas.

Jeg vil for mit Vedkommende anbefale det, der foreligger, til hurtig Gennemførelse. Det gaar ikke an at bruge mere Tid end højst nødvendigt til Forslagets Behandling her i Rigsdagen. Paa den anden Side vil jeg dog sige, at det havde været bedre, om der havde været mere Tid for Rigsdagen til at behandle denne Sag, der baade i lønmæssig Henseende og med Hensyn til den finansielle Byrde, den paa lægger Staten, er af saa omfattende Betydning; men det lader sig altsaa ikke gøre, Forslaget maa gennemføres hurtigt. Jeg skal nu slutte med at udtale det Ønske, at den Behandling, det foreliggende Forslag faar i det kommende Udvalg, maa blive præget af den størst mulige Velvillie overfor Tjenestemændene, og hertil kan jeg tilsige mit Partis fulde og redbonne Medvirkning. Men samtidig med, at jeg henstiller til den høje Rigsdag at vise Velvillie og Forstaaelse overfor ethvert berettiget Ønske fra Tjenestemændene, vil jeg sige til disse, at de ikke noget Øjeblik maa glemme, at ogsaa de har et Ansvar i denne Sag, og jeg gaar ud fra, naar nu de forskellige Organisationer efter al Rimelighed søger Forhandling med Udvalget for der at fremføre deres specielle og maaske nye Krav, at man da indenfor Organisationerne er klar over, at disse Krav maa fremsættes med det største Maadehold, og at de, hvis de skal finde Øre her paa Rigsdagen, maa være vel begrundede. Jeg vil ikke gaa ud fra, at det foreliggende Lovforslag ikke skal kunne ændres paa visse Punkter, det maa man selvfølgelig gaa ud fra, at det kan, og jeg vil for mit Vedkommende gøre, hvad jeg kan, for, at ethvert berettiget Krav fra Tjenestemændenes Side, ethvert